

Elhunyt Szkladányi Péter

1966-ban szerzett fuvolatanári képesítést Pécsen, majd próbajáték alapján a Pécsi Nemzeti Színház és az akkori Pécsi Filharmonikus Zenekar tagja lett. Zenekari tagként valamint az 1964-ben alakult Mecsek Fúvósötös fuvolásaként gyakran koncertezett bel- és külföldön. Muzsikusi tevékenységét több kitüntetéssel ismerték el az évek során.

A Magyar Tudományos Akadémia Zenetudományi Intézetének felkérésére kutatásokat végzett és tanulmányokat írt Pécs 18–19. századi zenetörténetéről, amelyeket itthon és a szomszédos országokban megjelent kiadványokban publikált. A két neves 19. századi pécsi muzsikusi, Amtmann Prosper fuvolás és Weldinger Imre fagottos munkásságáról írt tanulmánya nyomán honosodott meg Pécsen a kettejük nevével fémjelzett főiskolai verseny. Dolgozott zenei szerkesztőként, zenekritikusként is.

1984-től ügyvezető igazgatói, 1989-ben igazgatói megbízással kezdte irányítani a Pécsi Szimfonikus Zenekart. A feladatot vonzónak találta, hiszen zenekari muzsikusként végigélte a vidéki együttesek tagságát sújtó érdektelenséget, a központi irányítás lélektelemségét és pontosan tudta, milyen feltételek megteremtésével lehet önálló gondolkodású, munkája iránt valódi felelősséggel érző zenekari muzikusokat „nevelni”. Erőfeszítései nyomán elkezdődött egy tervszerű létszámfejlesztés, mérsékelt gazdasági és szellemi önállósulás, új kapcsolat kialakítása a Zeneakadémiával, amelynek eredménye az utánpótlás fejlődését elősegítő ösztöndíj-rendszer kialakítása lett. Korábbi kapcsolatai és nyelvismerete segítségével elkezdődött a külföldi „piac” felmérése, a későbbi nagy-szerű turnék szakmai-gazdasági meg-alapozása.

Ezek a hangversenykörutak nagyon sokat jelentettek a zenekari tagoknak.

Nemcsak a felkérések, a nagyvilágba való kitekintés lehetősége, nem is mindig az egyébként létszükségletű anyagi vonatkozások miatt, hanem az utak során feltáruló csodálatos tájak, az utazás nyújtotta, más körülmények között elérhetetlen élmények okán. Nem volt elhanyagolható az utak reklámhordozó ereje sem, hiszen nemcsak a zenekar, de a magyar muzsika és Pécs városa is olyan helyeken vált ismertté, ahol addig talán azt sem tudták, hogy Magyarországon Budapesten kívül egy ilyen nevű város is létezik.

A muzsikusként boldogan vállalták az ezzel járó munkát, pedig a mindig a bértábla szerinti minimummal fizetett zenekari tagok több mellékállással igyekeztek megélhetésüket biztosítani. Az alkalmazottak béremelése az elmúlt évtizedek egyik legkényesebb és legnehezebben kivitelezhető problémája volt, ezért Szkladányi Péter megpróbált lehetőséget teremteni a muzsikuskoknak a különmunkára (vagy ha úgy tetszik hahnira), igyekezett a körülményekhez képest szakmailag is rangos, de legalább elfogadható fellépéseket szervezni. Így aztán a legtöbben nem rabszolgáknak, hanem a Bécsi Filharmonikusok hangszereiseihez hasonlóan sokoldalúnak érezték magukat, akik többféle tevékenységgel teljesítik ki muzsikusi létüket.

Kollektívát teremtett, amelyben szívesen dolgoztak együtt a zenészek, gyakran a szabad idejüket is közösen töltötték el. Arra törekedett, hogy az legyen, aminek egy igazgatónak lennie kell: a munka feltételeit biztosító, a zenéhez értő „mindenesnek”, aki mellett a művészeti vezető valóban művészeti vezető lehet – nem kell támogatóként futó, pályázatokat gyártó, adminisztrációs gondokba fulladó irodistának lennie. Képes volt dönteni akkor, ha a művészeti vezető éppen külföldön tartózkodott – tudta ugyanis mi az, amit a zenekar el tud vállalni és azt is, mikor van már tele a naptára. Sok lehetőség

áll vagy bukik azon, hogy egy felkérésre ki és mikor ad választ.

Jó képességű, megbízható vidéki együttes – lehet, hogy sokan ezt kevésnek tartják. Hihetetlenül sokat ért egy ilyen meghatározás éppen a rendszer-váltást követő másfél évtizedben, amikor a súlyos gazdasági helyzet talán éppen a kultúrában jelentette a legnagyobb visszalépést. Olyan zenekar, amely megfelelő vezetéssel, egy-egy jó karmesterrel szinte bármire képes lehet.

1989-ben nyugdíjba vonult az együttes addigi zeneigazgatója, a Liszt-díjas Breitner Tamás. Szkladányi Péter az angol Howard Williamset szerződtette, aki hatalmas, addig szunnyadó művészi energiákat szabadított fel a zenekarban és a pécsi szimfonikusok látványos fejlődése elkezdődött. Ez a munka töretlenül folytatódott Williams távozása után is, amikor a német Nicolás Pasquet karmestert sikerült szerződtetnie. Ekkor kezdődtek a rendszeres CD-felvételek számos külföldi és magyar kiadónál, a közös munka a weimari zeneakadémia karmestereképző szakával. 1999-ig még két évre visszatért Howard Williams, mellette vendégként többször is fellépett Nicolas Pasquet is.

A szakmailag egyre rangosabb elismeréssel övezett zenekar számára komoly támogatókat szerzett, amelynek eredményeként 1991-től nemzetközi nyári zenei fesztivált szervezhetett, középpontban a szimfonikus zenekarral. Az együttes a legrangosabb kitüntetések birtokosa lett – 1998-ban Bartók Béla – Pásztory Ditta díjat kapott. Szkladányi Péter pedig a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjét vehette át 1997. október 23-án.

Elévülhetetlen érdemeivel nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a Pécsi Szimfonikus Zenekar eljuthatott mai színvonalára és hatalmas lehetőségeinek kapujába.